

Agi: Ahoj, já jsem Agi

Áďa: Já Áďa

Anička: A já Anička

Agi: Vítejte u našeho podcastu AAAHistorie

Áďa: Dnes se budeme bavit o příběhu pana Jiřího Hánla z Letek, které jsou dnes už součástí Libčic nad Vltavou

Anička: Ano, protože jsme našli jeho nahrané vzpomínky.

Tomáš: Jsem Jiří Hánl a narodil jsem se v roce 1944 za doby Protektorátu Čechy a Morava. Bydlím na rodinném statku se svou početnou rodinou. Na Letkách mám rád, že je tady klid, můžeme si s kamarády hrát volně na ulici, protože tu nejezdí žádná auta. Rodiny totiž ještě vlastní koňské povozy. V zimě se tu dá lyžovat a v létě se chodíme koupat do Vltavy. Také mě baví pomáhat rodičům u nás v sadech a se zvířaty. Babička mi často vypráví o naší rodině, jejíž historie sahá až do doby Marie Terezie. Chodím do školy v Libčicích.

Agi: Jé, takže chodil do stejné školy jako my.

Áďa: Jo, vychodil jí s výbornými známkami, ale přesto měl pak problém dostat se na střední školu kvůli rodinnému původu.

Anička: Ano, protože po nástupu komunistů byl mnoha rodinám zabavován majetek a jejich život byl těžký. Pan Hánl na to vzpomíná takhle.

nahrávka č.2: 6:33 (V naší rodině....)-6:48 (...JZD)

Anička: V roce 1958 nastoupil do učení v České Třebové, kde se vyučil mechanikem kolejových vozidel.

Agi: Později si doplnil vzdělání večerním studiem strojírenství.

Áďa: Jenomže po střední škole musel nastoupit na vojnu.

nahrávka č.1: 52:17 (Já jsem to bral jako nutný zlo) – 52:44 (....paradox doby)

Anička: Holky, jak pan Hánl myslel ten paradox doby?

Áďa: No v té době se vycestovat za hranice moc nedalo a pokud ano, tak to bylo pod velkým dohledem.

Agi: Ale je pravda, že panu Hánlovi se s manželkou podařilo vycestovat například do Španělska, Itálie a Francie.

Tomáš: Po vojně jsem pracoval u československých drah. A v 70. letech jsem změnil profesi a převzal odpovědnost za provoz výtahů a eskalátorů, které přepravovaly tisíce

osob denně na Hlavním nádraží v Praze. Na práci vzpomínám rád, dokud jsem nedostal pracovní telefon, přes který mě šéf kontroloval a já si telefon tak zprotivil, že ho dodnes odmítám používat. Během svého pracovního života jsem 2x odmítl vstup do KSČ.

Agi: V roce 2005 šel pan Hánl do zaslouženého důchodu a od té doby se mohl naplno věnovat svým koníčkům, které ho naplňují. To je třeba chovatelství, zahrádkářství a ochrana přírody.

Áďa: Pan Hánl celý život prožil na rodinném gruntu. Letky se během jeho života změnily k nepoznání. Vznikly pevné silnice kvůli nákladním autům, které jezdily do továren. Dříve se tam všichni znali, dneska už si každý všímá svého. Mě na té dřívější době velmi překvapilo, že na jednu malou televizi koukala celá ulice. To si dnes nedokážu vůbec představit.

Anička: Mně se zase líbí, že jeho celoživotním koníčkem byla příroda a zvířata. Dneska už je to 75 let, co chová holuby a denně se stará o rodinné sady. Žije se svou manželkou přes 50 let, společně mají dceru, která je architektkou. Ale o tom zase příště.

Agi: Loučí se s vámi AAAHistorie a na závěr vám pustíme slova pana Hánla, která nám utkvěla v paměti nejvíce.

Nahrávka č.2: 16:19 (často si připomínám...) – 16:26 (..požehnáním)

Nahrávka č.2: 12:10 (pozorováním a kontakt...) – 12:31 (.... krédem)